

REGELŐ.

Pesten csütörtökön october 22^{án} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' porkoláb leánya.

(Folytatása.)

Érezé Fridrik, hogy sokáig nem élhet ott, hol annyira boldog vala; hol őt minden hely az elvesztettre emlékezteté. Eltökélé tehát magában iszákját fölvenni, 's a' széles világba menni.

Vándorla tehát ide 's tova, míg rögtön ott, hol kedvese lakék, megállapodott, 's egy kedvező eset által laktársává lőn.

Ezóta Fridrik, ki szerencséjéről öreg anyját legott tudósítá, Katinkával örvendetes és vidor órákat tölte.

Este berhét (Schurz) letev, átfjött az öreg Manhardhoz; hozzá 's leányához ült, 's bizodalmas beszélgetésben óráik elszárnyalának. Vagy Katinkával a' kis, de gondosan ápoltt kertben, melly a' porkoláb lakával határos, 's neki átengedve vala, sétált. Kedélye napról napra vidorabb lőn, mert száz kiesínysegből sejté, hogy íranta Katinka nem közönyös, 's látható kedvvel mulat társaságában. Szerencsés álmok a' jövőről ringaták őt, 's lelkét névtelen örömmel tölték, valahányszor a' kecses, ártatlan gyermeket vidorantöltött est után elhagyá.

Egy este, midőn Katinka női kézmunkával foglalkodva ablak mellett 's vele szemközt Fridrik ült, beszélgetéseket egy zőrej az udvartéren háboritá.

Katinka felugorván székeről, kinézett az ablakon. Szemeit egy tárgyról el nem fordíthatá, mi Fridriknek is alkalmat adott, hogy vállal fölött kinézzen.

Az udvartéren egy fiatal férfi álla idegenszerű öltözetben; egy vonzó fiatal alak, magas keresú termettel, szabad homlok és büszke magatartással. Mellette néhány katona állt, 's nem messze tőlök egy városi rendőr, ki parancsot látszék várni, padon üle.

,Szép férfi — sugá Fridrik — kár, hogy gazfi!

Katinka a' mondottakat nem hallá; mert lelke szemeibe látszék átmennék, mellyek folyvást a' fogolyra valának szegezve.

Fz magába zárkozottan álla, maga körül egykedvűen nézve; végre fölemelétörténetből szeméit, megpillantá a' kellemes leányfőt a' virágok közt, 's meglepetettnék látszék, hogy olly fiatal szépséget talál e' helyen, melly csak őszeknek tetszék szállást adni.

Katinka hirtelen távozik az ablaktól, 's ismét leüle Az idegen szeméi gyilok dőfésként járák-át keblét, 's lélekzetét csaknem elakaszták.

A' nemsokára következett zörej hirdeté, hogy az őrizet a' fogolylyal távozik az udvarból.

Fridrik ujra kezde az idegenről beszélni; sajnálá, hogy illy jeles külsejű férfi olly vétséget elkövethete, melly őt az emberitársaság legdurvább 's legaljasbjaihoz tette hasonlónvá. Azután némi sejtéseket a' fogoly vétségéről közle Katinkával, és széleshosszasan csevege: de Katinka elmerülve ült és szavaira nem ügyelt. Ő maga nem tudott magának számot adni, miért és mivel tön rá az idegen olly nagy benyomást. Meg vala győződve, hogy éltében most látá őt először, még is ugy tetszék neki, mintha őt régen látta, ismerte 's neki idegen jelenet nem volna.

Hasztalan törekvék gondolatait tőle elfordítani, képét emlékezetéből száműzni; amazok folyvást visszatértek e' tárgyra, emez ismét lelke előtt tünelgett.

Ezen este szokásánál előbb hagyá-el az asztalt, mellynél atyjával és Fridrikkel estelizett, és szobácskájába sieté.

Itt, hol különben nyugalmat mindig talált, most is e' kegyes enyhítőt keresé, remélve, hogy, mint különben, a' mákkal koszorúzott isten karján meg fog az jelenni; de hasztalan. Szeméi előtt csak a' magas karsú idegen halvány arczával, barna fürteivel lebeggett, csudálattalva mint pillantott felé az ablakon.

Katinka csak késő éjjel aggasztó álmaktól nyugtalanittatva szenderült - el.

Több nap mult házi foglalkodása szokott folyamában a' nélkül, hogy az idegent látta vagy róla valamit hallott, de egyszersmind, hogy őt elfeledhette volna.

Az idegen büszke magatartását 's nemes természetét akaratlanul is összehasonlítá Fridrikével 's a' többi férfiével, kiket eddig látott, olly összehasonlítás, melly emezek javára természetesen ki nem üthete, 's mellyben tán oka rejtezheték annak, hogy Katinka némi idő óta Fridrikkel sokkal, sokkal hidegebben bánt, mint azelőtt.

Egy este, éppen midőn estimáját, mellyet anyjától még gyermekkorában tanult 's azóta lefekvése előtt naponként imádkozni szokott, elmondva, nyugalomra lefeküdt, a' közel börtönsorból lassú éneklést halla.

Kisurranván ágyából, ablakát lassan felnyitá, és hallgatódzék.

A' hold teli fényt vete a' szemköztli fekete börtönfalakra, 's az első emeletben egy rostély mögött valami fejéret világosan lehet kivenni.

A' rostély mögött nem sokára egy szép baritonhang lassan ezeket éneklé:

Derült az ég, ragyognak a' csillagok
Fényőktől csillámlanak e' rostélyok,
Vajha száguldnának a' szabadba el,
Mint hajdanta örömteli kebelrel.

De, kellemes idők, ti eltüntetek,
Ocsmány képektől elfoglalt helyetek,
Rózsavirány mezőt szemem rég talált,
Csak fájdalmat, csak bánatot és —

,Halált!' — sohajtott Katinka az éji dalnokkal, 's fejét két kezére hajtá, és forró könyek özönlének szép szemeiből.

De némi idő múlva erőszakosan összeszedé magát és mondá: „Ah mi bolondos gyermek vagy te! Kiért és miért siránkozol? Ismered őt? tudod, ki ama szerencsétlen 's könyeidre méltó-e? — Mind erről ő magának számot adni nem vala képes; csak azt tudá, hogy a' dalnok más nem, csak ama magas, karcsú, tüzes tekintetű, szabad homlokú idegen lehet.

Ellenkező gondolatok és érzemények, önvádások és mentegődzések, intések 's fölnemvevés chaosa közt elalvék, hogy borzasztóbb álmoktól, mint valaha, kinoztassék.

Észrevehetőleg halványabb, mint különben, jelent-meg másnap atyjánál. — „Mi bajod, Katinka — kérdé ez — rosszul vagy? —

„Nyugtalan éjem volt! — felelt Katinka.

„Micsoda? Alkalmasint ismét azon magas idegen! viszonzá Manhard. E' ficzko úgy énekel, mint megőrült csalogany; de nem sokára kiénekle magát! —

„Hogyan? — kérdé Katinka, 's ütere elakadt.

„Mint hallám — folytató Manhard — a' kormányzó ur e' napokban várja az idegennek halálra íteltetését a' királytól! —

„Halálra íteltetését? — utánrebegé Katinka az asztalszékhez fogódzva.

„De te mindig halványabb vagy! teringettét, én orvosért megyek!

„Ne menjen, kedves atyám — mondá Katinka. — A' baj nem nagy! — Ezután mennyire lehetett, magát összeszedni törekvék; de rövid idő múlva a' szobát elhagyá.

a

Midőn este Fridrikkel az ablak mellet ült, mulatkozásuk olly szomorú volt, mint soha.

Bármit mondott vagy beszélt Fridrik, abból Katinka, ugy látszék, mit sem halla

Ő elmélyedve üle, színes ibolyáit tudta nélkül tépdelé, 's gyakorta visszásan válaszolt ugy, hogy Fridrik nem tudá, mit tegyen a' leánynyal, 's végre nehéz, szorongószívvel elhagyá őt.

Szobácskájában levén Katinka, a' závárt ajtajára tolá, 's ablakba veté magát, lélekzetlenül nézve a' börtön felé.

Csendes vala minden, csak a' vársánczokoni őrizet kiáltása 's a' csendőrség válasza hatának néha füleibe.

Katinka nem tudá, mi történt vele. Szép csinos fejcskáját kezére támasztá, 's a' setétbe merenge. Ekkor ugy tetszék neki, hogy ama rostély mögül, hol a' dal zenge, lassú, lassú hang hallék.

Még figyelmesebben hallgatódzék, 's tompa, elnyomott zokogást vélt hallani. Keble görcsösen szorongott, alig vehetett elegendő lélekzetet. Csaknem magán kívül ágyára veté magát.

Rövid idő mulva felüdült. — Meg kell hálnia, szegénynek meg kell hálnia, olly korán, olly gyalázatosan. Mit véthetett? — Nem, ő nem lehet közönséges gonosztevő. Nemes vonásai, szabad magatartása, félenktelen szemei — rablónak, gyilkosnak illy tekintete nincs. Nem, ő szerencsétlen, eltévelyedett, de gonosztevő nem.

És meghalni — meghalni! —

Holnap illyenkor tán viszik már a' pusztá térre szemközt a' vizikapuval, Holnap illyenkor tán hallandom már a' tompa hangot, melly őt éltétől megfosztá, vagy éppen nappal viendik őt — de kimondani, mi lelkét borzalommal tölté, nem meré. És meghalni! e' magas szép alkatot fekete, hideg földbe ásní, olly ifjontá, olly erőteljben, ugy viritva!

Igy jajgata; azután lecsendesedni törekvék, ágyára feküdt, de mindig hallá ama hangot, melly őt ujra fölrezzenté.

Eje kinos vala, de imához folyamodván ez felizgatott kedélyét némileg lecsendesíté. Végre megvirradt, 's a' reggel parancsolá, hogy belkinjait, mellyeknek hevességét megmagyarázni nem tudá, környezete szemei előtt elrejtse.

Még reménylé, az idegent tán nem ítélendik halálra, büntetését tán enyhítendik; de annál váratlanabbul rendité őt meg atyjának tudósítása, mellyet vele Fridrik közlött, hogy a' fogoly három nap mulva ki fog végeztetni.

Katinka ezóta egyebet, mint a' halállal vivó idegent, nem láta.

De midőn éjjel szobácskájában üle, a' szegény elítélltre forró könyvekkel gondolva, rögtön e' gondolatok villantak meg agyában:

Hogyan? nem lehetne a' szerencsétlent megszabadítani? — Mi sem lehetlen; de hogyan, ki által? — Ki vállalja magára? Kinek lesz bátorsága e' felelettehernek magát kitenni, 's e' fenyegető vészt kiállni? — Fridrik? — Ő kérdené: miért? mi okból akarja ön, hogy szabadságom 's életemet az idegennek megszabadításaért koczkáztassam? 's én magam sem tudok rá felelni. — Atyám? — Tisztét ő a' világ kincseért sem hágná-át. — Kicsoda tehát? — Senki más, mint — én. — Én? 's miért? Elszöktéből mit remélhetnék, az által mit nyernék? — Semmit. Éltemben őt soha nem látnám.

Illyen 's hasonló gondolatok keringtek agyában, 's előtte még is mindig világosb lön, hogy ő, csupán ő szabadíthatja őt meg, és — megszabadítania kell.

Börtöne kulcsai, mellyeket jól ismert, éjjel atyja szobájában ágy feje fölött függének; azokat ő, ha atyja elalvék, könnyen leveheté.

Lakától a' börtönt csak kis udvartér, hol őr nem állott, választá, 's így nem leend nehéz a' tömlöczhöz jutnia, az ajtót feltárnia, 's azután — azután — a' várbástyaboltjai közel valónak e' börtönsorhoz, amazok kulcsait is könnyen megtudandja szerezni, a' szökevényt soha nem látogatott boltba zárni, 's ott titokban addig tartani, míg kedvező alkalom leend őt a' várból kivezetni. Ezen 's hasonló gondolatok tölték-el gondolkodó tehetségét, egész lelkét igényelék, míg soha nem érzett bátorság-érzemény aggodalmait kebléből elűzé, és szilárdul eltökélő vészteljes 's merész szándékát munkába venni.

Az éj borzasztó vala a' leányka kedélyére nézve, mellyre még borzasztóbb napnak kelle következni.

Minden óra neki öröklétnek tetszék; ütere szokatlanul gyorsan vere; szíve erősen dobogott; gyakran remegés szállá-meg, hogy le kelle ülnie, 's eltökéletétől még sem állhata-el.

Az öreg Manhard észrevevé leánya benső megindulását, bármint törekvék is ez lélekállapotját előtte titkolni, 's ősz fejét csóválá.

Fridrik szünet nélkül ostromlá kérdéseivel, mi baja, tán valamiben megsértő őt, 's kényszeríté, lenne hozzá bizalma. — Hasztalan; Katinka mosolyga; de e' mosoly meg nem nyugtatá, aggodalmában nem vigasztalá a' kérdőt.

A' becsületes Fridrik szokásánál tovább maradt Katinkánál, ki őszinte meleg részvétét sorsában elismeré, 's kezeit melegebben, mint az előtt, szorongatá, midőn amaz szomorúan elhagyá őt.

(Vége következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Sallangos harmala. (Peganum Harmala). Franciaországban jelenleg több vegynök azzal foglalkodik, hogy a sallangos harmalából a festő anyagot kivonja.

Majom - munkásság. Kalkuttától 5 vagy 6 mértföldnyire egy Indian él, ki néhány teleknek birtokosa, 's ki birtokát, minthogy emberek által műveltetni tehetősége nem volt, huzamós b ideig ugaron hagyni kénytetett. Ekkor egyszer észbe ötlék, hogy ezélja elérésére majmokát használjon. Rövid idő alatt összefogott tehát mintegy 50 majmot, 's földművelésre oktatá őket. Nagy fáradsággal 's türelemmel végre sikerült neki tanítványait annyira vinni, hogy nem a rist 's tengerit műveljék ugyan (mert ezeket megennék), hanem a dudvát gyomlálják-ki. Az öreg Indian e' torzképű munkásait, kik egy sorba állítva szorgalmasan dolgoznak, korbáccsal kormányozza. Egy fáról lehulló gyümölcs vagy valamely édes gyökér szétoszlatja 's összekoczkodtatja ugyan néha e' különös földmivészeket; de a' korbács azonnal ismét rendre téríti őket. Napjában kétszer főtt rist, banant vagy más gyümölcsöt kapnak enni. Éji szállást egy fán tartanak. Reggel az Indiannak egyetlen fütttyentése elég-séges őket munkára szállítani.

Egy második Aubry kutya. — A' „Gazette de Flanders“ szeptember 6-károlí számában ezt olvassuk. — Bizonyos juhász Souestréba indult, ott családja körében néhány napot töltendő. Midőn az este leszállt, három férfiút látott feléje közelíteni. Ezek mihelyest hozzá értek, megragadták, 's pénzt kérték. A' szegény embernek egy fillérje sem volt, 's ezt nyíltan megvallá. A' reményökben esalatkozott gazemberek szörnyen megboszonkodtak, 's miután a' juhászt megfűrkésztvén, szavai igazságáról meggyőződtek volna, reá rohantak fűtkösekkel. Ő védé magát, 's különösen egyik ellen, ki végre kést rántva a' juhászt veszélyesen megsebesíté. A' boldogtalan vérben uszva életjel nélkül rogyott-le. Éjjel a' juhász családját kutyaugatás veré-fel ál-mából; de mivel az ugatás egy idő múlva megszűnt, senki se figyelt rá tovább. Más nap reggel nem kevésbé rémült-el a' háznép, midőn ajtajoknál egy véres csomót találtak, mellynek tartalmát ismerni látszának. Azt is észre-vették, hogy az uton, mellyen a' csomó hozója jött, véres nyomok látszanak. E' véres nyomokat követve bizonyos távolságban megpillanták a' hanyattfekvő és félhalott juhászt. Egy kés-szúrás nyakkendőjét metszé keresztül. A' kutya, melly minden jel után ítélve szintén azon késsel sebesítették - meg, urának sebeit nyalá. A' boldogtalan sérült lakába szállítatván, gondos ápolás mellett csak hamar felüdült. A' kutya, melly a' csomót a' házhoz vitte, segédet keresett. Nem találván azt, visszatért ura őrzésére, 's mind addig ott maradt, míg segély érkezett.

Ős holló. Somma mellett bizonyos házgondviselő egy hollót lőtt, mellynek bal lábán egy réz gyűrű, 's ebbe A. B. betűk és az 1752-ik évszám valának vésvék. A' holló tehát 88 éves volt.

Éghajlat változása. Hogy német ország Tacitus idejétől, ki itt örökös hideget és telet látott, a' nevedő műveltséggel sokkal melegebb és sze-lidebb éghajlatot nyert, kétség kívül van. De most angol ország, Arago és többek állítása szerint, ellenkező állapotban áll; mivel a' sziget sokkal hidegebb, és zordonabb, mint valaha. A' főbizonyítványt a' szőlő tőkéről lehet venni, melly ott az előtt évenként jól gyümölcsözött, 's most már sehol sem elégíti-ki a' kívánsagokat.

* * h.

Uj mód jégeső - okozta károk ellen. Cesenánál Romagnában van egy 5-6 olasz mértföldnyi terjedtségű plebánia, mellynek egész területén lelkészők tanácsára a pórok ötven lábnyi távulságokra, szalma és könnyű farakásokat halmoztak-fel, mellyeket nagy zivatar közeledtevel meggyujtanak. Ezen módot, mellyet már a híres Volta is ajánlott, ott 1837 óta követik, 's ez időtől a mondott község, melly előbb évenként a nyár zivatarától és jégesőtől sokat szenvedett, teljességgel kármentesítve van, holott azoktól a szomszéd falvak gyakorta látogattatnak. Hogy ez nem pusztá történet, abból is kiviláglik, hogy Perticaja környéke az Apennineekben (Rimininél), hol igen sok faszén égettetik, székső készül, és kénkö tisztítatik, soha sem háborgattatik vészes zivatartól, 's éppen azon helyen, hol a kemenczék állnak, hat év óta semmiféle zivatari kár nem történt. Hasonlót tapasztaltak angol országban is. Ugyan is itt olly tájak, hol jól fűtött kemenczék találtnak, igen gyéren, vagy soha sem szenvednek jégeső-okozta károkat. Ezen lelt-dologból kiviláglik, hogy csak nagy tűz által elháríthatók a jégeső-károk, és ez a legszorgosabb felvigyázást megérdemelvén, természetvizsgálók előtt érdektelen nem maradhat.

B. J.

KÜLÖNFÉLE.

A nagyon buzgó nemzeti ör. — Tulzott szolgálati készség — halatlan dolog! — mond Levaillant ur a fenyítő törvényszék előtt. — Elnök. „Ön tudja mivel vádoltatik!” — Levaillant. „Én? egy hangot sem! Tan örhelyemet hagytam-el?” — Elnök. „Nem!” — Levaillant. „Vagy nem akartam engedelmeskedni, 's nem álltam helyt?” — Elnök. „Éppen ellenkezőleg.” Levaillant. „Mivel vádolhatnak tehát?” — Elnök. „Hogy nagyon is buzgón szolgált!” — Levail. „Hogyhogy?” — Eln. „Soká állott örhelyén.” — Lev. „Lássa ön, erre jogom van; mert szolgáltatón kívül vagyok.” — Eln. „Ön 24 óráig állott-ört, 's nem akará magát felváltatni.” — Lev. „Igaz, előttem sok ember haladt-el.” — Eln. Mért maradt ön az örhelyen? mért nem akart onnan távozni? Talán tulzott szolgálati készségből?” — Lev. Magam mulattatására; egyéb dolgom nincs, mert szolgáltatón kívül vagyok.” — Felügyelő kapitán. „Haszonkémlésből történt; kend pénzért állott-ört a többiért is.” — Lev. Igaz; minden granátos egy frankot fizetett, hogy helyette örködjem: mennyire tudom, ezt nem tiltja a törvény.” — Kapitán. „De kend evett is örhelyén.” — Lev. „Minthogy nem a kagylós nemű állatokhoz tartozom, azt hittem, 24 óráig koplalni, kissé sok lesz.” — Eln. „Ön oka, hogy a nemzeti örök odahagyják örhelyüket; mivel dolguk nem volt, mind eltávoztak, csak az altiszt és ör maradt helyben.” — „Igen az ör, 's az én valék.” — „Eln. Nekünk meg kell önt büntetnünk.” — Lev. „A mint tetszik.” — Eln. „Ön 12 órai börtönt érdemel.” — Lev. „Hadd legyen mindjárt 24 órára.” — A fenyítő törvényszék Levaillant-t 24 órai fogságra ítélte. Lev. „Toldják-meg még 24-el.” — Eln. „Mért?” — Lev. Mert a Haricort-hótel (nemzeti örök foghelye) mulattatni fog, mivel szolgálat nélkül vagyok.

A vasárnap Északamerikában. — Az Istennek széles földén sehol sem unalmasabb a vasárnap, mint az egyesült statusokban. Mindenütt siri csendnek kell uralkodni. E szigorú rendszabály legnehezebben esik a németeknek. Denecke Vilmos New-Yorkban elhatározá, hogy földijeire nézve

a' hétnek első napját kissé megrövidíti. E' végre „egység templom“-ot nyitott-meg, melyben vasárnaponként férfiak és nők német szokás szerint ösz-szegyülvén, énekeltek, táncoltak, sörös és pálinkás poharakat üritgettek-ki. Ezt azonban a' jámbor szomszédok igen botránkoztatónak találván, kettő köz-zülök, Oberscheld Pál és Ferencz, a' keresztényietlen tett ellen panaszoltak a' rendőrségnél. Denecke Vilmos, a' nagy emberbarát 's az egység templo-mának tulajdonosa, befogatván, 500 dollar bírság fizetésére ítéltetett, e' mellett megkellett ígérnie, hogy jövőben az ur napjának esendét nem zavarand-ja-meg. Mi több, bizonyos Frisbey György azért vádolta-be, hogy vasárna-pon liqueurt mért-ki. Ezért 4 dollar 75 cents büntetést fizetett; mert ki va-sárnapon hasonlót vétkszik, 1—5 dollarig büntetetik.

Ház - lopás. — Chateau-Thierrybeni, egy házbirtokos, ki Parisban la-kik, házat egy férfinak adó bérben, kinek becsületességéről őt biztosíták. A' bérlő jó ideig pontosan lefizeté a' haszonbért a' nélkül, hogy a' birtokos-nak becsületességéről aggódnék, mivel úgy gondolkozék, ha panasz nem jön, mindennek jó karban kell állni. Rögön elmaradt kétszer a' fizetendő haszon-bér, 's a' bérlő a' többszöri sürgetésre mit sem válaszolt. A' tulajdonos ekkor aggódni kezdett, kocsira ült, 's a' városba hajtatott. Oda érvén, az utzába sietett, hol háza állott; dörzsölé szemeit; házának mégcsak nyoma sem vala látható, helye csak pusztán állott. A' szomszédoktól kitudá a' megcsalatott, hogy házat a' bérlő szélrontatá, 's köveit a' többi anyaggal együtt eladá. Az en gros tolvaj külső országba illant. * * h.

Süketnémaáknak éneklésben oktatása. — R. Antonio Prevolo, lelkész 's a' veronai süketnéma intézet előjárója, nem rég munkácskát adott-ki, melyben ama nevezetes jelentést teszi, hogy neki sikerült a' süketnémaákat bizonyos fokig éneklésre, textus-szavakat azzal össze csatolni, 's így őket szólni is tanítani. Bánásmódja röviden ebben áll: a' tanító az éneklés alatt egy huos műszeren játszik (mert fuvó hangszerek nem használhatók, és keve-sebbé feganasotak), 's mutatja a' tanulóknak a' szokott jegybeszéd által, hogy egyik kezét könnyeden a' műszerre, például a' hegedűre, másikat a' tanító melljére tévén mulhatlanul minden ajkmozdításra ügyeljen, 's a' hangokat, sza-vának modulatioival, melyek őszhangzólag az érzelem által kínálkoznak, utá-nozza. Minden finomabb érzékű és gyöngéd alkatszerű tanítvány élénk örömmel ismeri-el, hogy eme cselekedet ideje közben vele valami történik, mit éltében soha sem érzett, 's örömet minden erejéből törekszik annak, mit il-lező érzéke által hall, és szemeivel lát tulajdon hangján visszaadhatására; 's valóban, — mond a' szerző — fokonként sikerül az egyén tehetsége szerint, mind inkább jobban, 's némellyiknél annyira, hogy legesudálatosabb módon egész a' szóllásig vitetik. — h.

Chinai koronázási szokás. Midőn a' chinai császár megkoronázta-tik, egy kőfaragó is jelen-meg a' szertartásnál, néhány darab legfinomabb márványt emelve magával, 's a' mennyei ország uralkodójához mondvá: „vá-laszd-ki o' ég fia a' követ, mely alatt csontjaid egykor nyugvandók!“ Tehát a' földi fény legfőbb fokán emlékeztetés a' halálra.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.